

Arrest

nr. 156 480 van 16 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Aghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt toe in Zaventem op 24 september 2015 en dient een asielaanvraag in.

Op 24 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen.

Tevens wordt op dezelfde dag een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 28 september 2015 wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevuld.

Op 28 september 2015 vindt een interview van verzoekster plaats, afgenomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 september 2015 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er wordt beslist om verzoekster toe te laten tot het grondgebied.

Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 27 oktober 2015 wordt ten opzichte van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) genomen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 november 2015 met nr. 156 163 wordt deze beslissing geschorst.

Op 6 november 2015 wordt een nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 6 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) die bijkomende motieven bevat. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw (…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum of geldig verblijfsdocument.

Betreffende de beoordeling of een terugdrijvingsmaatregel een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die worden aangehaald in het kader van de asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waardoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.
(...).*”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is (woensdag 11 november 2015 is een feestdag). Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.2.2.1. De verwerende partij betwist in de nota het uiterst dringend karakter.

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats en is het voorwerp van een verwijderingsmaatregel. Omdat de asielprocedure van verzoekster nog hangende is, is de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel niet imminent.

3.2.2.2. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Artikel 39/82, § 5 tweede lid van de vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoekster wordt vastgehouden in het centrum te Steenokkerzeel.

Verzoekster wenst op te merken dat de DVZ nergens in de bestreden beslissing melding maakt van de schorsing van deze beslissing totdat het CGVS in voormeld dossier het asielrelaas heeft onderzocht.

Vervolgens, dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster eveneens recht heeft om tegen een negatieve beslissing van het CGVS hoger beroep in te stellen. Dienaangaande voorziet artikel 39/77 Wv. Een versnelde procedure voor asielzoekers die zijn vastgehouden, zoals verzoekster. Doch dreigt nog steeds een risico dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen worden ingesteld om te verhinderen dat de DVZ zijn duidelijk geuite intentie om verzoekster gedwongen te verwijderen, uitvoert.

Gelet op het voorgaande, desbetreffende wetgeving en de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting kan dus worden afgeleid dat aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

3.2.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betreffende de beoordeling of een teruggedrijvingsmaatregel een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die worden aangehaald in het kader van de asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waardoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.”

De wettelijke bepalingen inzake huidige bestreden beslissing, het verblijfsrecht van een asielaanvrager die niet vastgehouden wordt en de schorsende werking van het beroep en de behandeling van het beroep zijn de volgende:

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 74 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van een bijlage 13quinquies.”

Artikel 75, § 1 van voormeld koninklijk besluit luidt als volgt:

“Het attest van immatruculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 39/70, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Uit deze bepalingen blijkt dat aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend en die wordt vastgehouden, zoals *in casu* het geval is, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgegeven worden. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierbij geen appreciatiemogelijkheid. In het thans bestreden bevel wordt uitdrukkelijk vermeld dat de elementen die worden aangehaald in het kader van de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zullen worden beoordeeld. Tevens blijkt dat tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, geen enkele verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van de betrokkene.

Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat verzoekster niet van het grondgebied zal verwijderd worden zolang het onderzoek naar haar asielaanvraag nog loopt, evenmin tijdens de beroepstermijn en evenmin tijdens de behandeling van haar beroep.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het indienen van huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbarig is. In afwachting van de behandeling van de asielaanvraag is het op het tijdstip van uitspraak van huidig arrest, niet mogelijk over te gaan tot de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 24 november 2000, nr. 91 077).

Waar verzoekster aanvoert dat *“nog steeds een risico (dreigt) dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen worden ingesteld om te verhinderen dat de DVZ zijn duidelijk geuite intentie om*

verzoekster gedwongen te verwijderen, uitvoert” dient te worden opgemerkt dat het verwerpen van huidige vordering tot schorsing wegens gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid, verzoekster niet verhindert om hierna nog een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring in te dienen (artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet). Op het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan imminent zou worden (dit is mogelijk na het verstrijken van de beroepstermijn of na de behandeling van het beroep), kan zij bij wege van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet, de Raad verzoeken om deze gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Ook het tijdig indienen van zulke vordering tot voorlopige maatregelen, heeft schorsende werking. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van 5 november 2015 met nr. 156 163, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel en het geschorste bevel verschillende motieven bevatten. De omstandigheid dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, kan *in casu* op het eerste gezicht niet leiden tot de vaststelling dat de verwerende partij de intentie heeft om over te gaan tot de effectieve verwijdering van het grondgebied, gezien in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de elementen die worden aangehaald in het kader van de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zullen worden beoordeeld. Dit werd niet vermeld in het geschorste bevel. Uit deze vermelding in het thans bestreden bevel blijkt duidelijk de intentie van de verwerende partij om het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de asielaanvraag van verzoekster af te wachten. Zoals reeds gesteld hebben de daaropvolgende beroepstermijn en de behandeling van het beroep schorsende werking. Ten overvloede wordt herhaald dat verzoekster de mogelijkheid heeft om, indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, voorlopige maatregelen te vragen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nadat zij eerst een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestiennovember tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET